

го погнала съ метлата и почнала да гълчи, че се навъдили много бръмбари, които правѣли само пакости. Другъ пжтъ се намѣрилъ въ стаята на възстаръ човѣкъ. Той си билъ полегналъ малко слѣдъ обѣдъ, за да си почине отъ дневната горещина и умора и въ съня си хъркалъ доста силно. Цигуларьтъ се приближилъ до него, за да види, отдѣ иде тоя звукъ, който напомнялъ толкова много за работата му изъ дърветата, но отъ непрѣдпазливостъ погжделичкалъ малко стария човѣкъ по носа. Той се събудилъ, кихналъ нѣколко пжти и се развикалъ ядосано, че билъ събуденъ тъкмо, когато сънувалъ най-хубавия си сънъ. Цигуларьтъ не го чакалъ да се омири, а изхвъркналъ бързо навънъ.

Най-послѣ трети пжтъ попадналъ на лошо мѣсто и едва могълъ да се спаси. Играяли дѣца въ стаята. Той влѣзълъ тамъ и се разбрѣмчалъ. Щомъ тѣ го съгледали, втурнали се да го хванатъ. „Ще го забодемъ съ игла въ кутията си при другитѣ, казало едно отъ тѣхъ, ние нѣмаме още такъвъ бръмбаръ“. Тръпки побили Цигуларя. Добрѣ, че дѣцата не могли да затворятъ на врѣме прозореца, та той като свѣткавица изхвъркналъ прѣзъ него — инѣкъ щѣлъ да бжде уловенъ и забоденъ на игла.

„Избѣга. Ей го хе-е, дѣ хвърка, не можахме да го хванемъ“, завайкали се дѣцата. Тия прѣмеждия научили Цигуларя да бжде по-прѣдпазливъ, и той не се доближавалъ вече до кжщитѣ и не хвъркалъ край отворенитѣ прозорци.

Единъ пжтъ, както се разхождалъ изъ града, съгледалъ на улицата цѣлъ кичоръ ябълкови цвѣтове. Тѣ били червеникави както цвѣтоветѣ на неговата ябълка и не стояли на едно мѣсто, а се движели все напрѣдъ. Той ги харесалъ и тозъ часъ се намѣрилъ на тѣхъ, но скоро забѣлѣзалъ, че тѣ сж изкуствени цвѣтове, съ които била окрасена шапката на едно момиче. Тогава Цигуларьтъ си спомнилъ за ябълката и му домъчнѣло за нея. Той поискалъ да си отиде. Ала какъ да излѣзе изъ града, какъ да намѣри пжтя си!